

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **J. V., nar. X**
bytem X, IČ: X

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí České republiky**
sídlem Praha 1, Letenská 15

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č.j. MF-16053/2016/1603-3/1974,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č.j. MF-16053/2016/1606-3/1974, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 9. 3. 2016, č.j. MHMP 404254/2016, sp.zn. S-MHMP 1235248/2015 ODA-TAX, ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů ve výši 70 000 Kč dle ust. § 16 odst. 1 písm. b/ zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: K. T.

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že je dopravcem, u kterého byla Magistrátem hl. m. Prahy provedena kontrola, při které dospěl kontrolující k závěru, že žalobce porušil cenové předpisy, za což mu byla uložena pokuta.
3. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný všechny námitky uvedené v odvolání prohlásil za nedůvodné, ačkoli takový postup neodpovídá provedenímu dokazování ani obsahu spisu.
4. Žalobce poukazuje na to, že v kontrolním protokolu byl jako přítomný uveden Bc. Š., který však u kontroly vůbec nebyl, zatímco pan M. u ní byl, ale v protokolu uveden není. Nesouhlasí s vypořádáním této námítky ze strany žalovaného, pokud tento uvedl, že se jedná o pouhou chybu, která nemá vliv na rozhodnutí, stejně tak jako skutečnost, že svědci na některé otázky vypovídali neochotně a nejistě. Žalobce je naopak přesvědčen, že má-li být kontrolní protokol podkladem pro zahájení řízení, je důležité, aby zde byly správně uvedeny osoby, které se na jeho vyhotovení podílely. Za pochybení považuje také to, že v protokolu nejsou vůbec uvedeny přizvané osoby, z jejichž výpovědí správní úřad vychází.
5. Zdůraznil, že žalovaný zcela nedůvodně přisvědčil Magistrátu hl. m. Prahy, že bylo jednoznačně prokázáno porušení cenových předpisů, konkrétně to, že si žalobce řekl o 400 Kč a že mu také tato částka byla zaplacená. Z důkazů, které žalovaný považuje za stěžejní, tj. ze svědeckých výpovědí pana D. a paní N., ale vyplývá, že si ani jeden svědek nic nepamatuje. Pan D. tvrdil, že platil on, ale na dotaz, jak ho řidič o zaplacení požádal, uvedl: „Nepamatuji si konkrétní způsob požádání.“ Na dotaz, jakou bankovkou bylo tehdy placeno: „To si již nepamatuji.“ Na dotaz, zda mu něco řidič vrátil nazpátek, uvedl opět svědek, že si to již nepamatuje. Z toho důvodu žalobce zpochybňuje to, že by si svědek pamatoval, že byl o zaplacení požádán, a to i proto, že svědek sám viděl na taxametr a na částku na něm a o kolik Kč přesně. Z výpovědi pana D. navíc vyplývá, že kontrolních jízd provádí velké množství, tudíž si skutečně z jednotlivých jízd nemůže nic pamatovat. Paní N. pro změnu tvrdila, že si myslí, že platila paní M., o jakou bankovku šlo, uvedla, že si nic nepamatuje. Mezi svědky tedy panuje rozpor ohledně podstatné skutkové okolnosti, tedy ohledně placení. Proto není důvodu věřit, že si z jízdy zřetelně a dobře pamatují jen to, co bylo podstatné, tedy že dopravce údajně požádal o částku větší, než jaká byla uvedena na taxamtru, a to, že cestující také takovou větší částku měli i zaplatit, když si ve skutečnosti vůbec nic nepamatují. Dle žalobce nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že bylo výsledky svědků prokázáno, že řidič po cestujících požadoval právě 400 Kč, ani to, že těchto 400 Kč bylo zaplacené.
6. Žalobce dále poukazuje na to, že v průběhu svědeckých výpovědí byla svědkům předložena k nahlédnutí „Oznámení o poskytnuté přepravě“, tudíž svědci při své výpovědi nepopisovali, co vnímali sami svými smysly, ale opakovali pouze to, co si mohli přečíst v oznámeních o poskytnuté přepravě. Z toho důvodu považuje důkaz za nepoužitelný.
7. Žalobce pak dále poukazuje na to, že z Oznámení o poskytnuté přepravě je patrné, že se cestující o jejich obsahu domluvili. To vyplývá z toho, že všichni tvrdili, že na taxamtru byla částka 173 Kč, zatímco ve skutečnosti tam byla uvedena částka 174 Kč, což vyplývá z dokladu z jízdy. Vysvětlení žalovaného považuje za pouhou spekulaci, pokud uvádí, že rozdíl 1 Kč byl způsoben tak, že se všichni figuranti podívali na taxametr, když tam bylo 173 Kč, přičemž než dopravce zmáčkl tlačítko pro tisk, uběhla další sekunda. Toto považuje za zcela nesmyslné.

8. Dále žalobce poukazuje na to, že ve spise není obsaženo žádné předvolání svědků, tedy lze spekulovat o tom, jak se o výsledku dozvěděli, a namítá další porušení procesních předpisů.
9. Žalobce nesouhlasí ani s tím, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s námitkami týkajícími se výše uložené pokuty, zejména nesprávně posoudil otázku likvidačního charakteru pokuty, neboť nevzal v potaz, že na základě jediné kontroly správní úřad zahájil dvě správní řízení, ve kterých uložil pokuty dohromady ve výši 120 000 Kč, což přesahuje reálné možnosti dopravce, který je v tíživé sociální situaci, o čemž úřad informoval. Pokutu ve výši 70 000 Kč při údajném majetkovém prospěchu ve výši 226 Kč považuje za neadekvátní, zvláště když tento majetkový prospěch nebyl řádně zjištěn, neboť bylo-li zaplacen skutečně to, co přizvané osoby tvrdí, pak byla částka zaplacená včetně spropitného.
10. Závěrem žalobce shrnul, že vytýká žalovanému, že potvrdil postup Magistrátu ignorovat návrh dopravce na doplnění dokazování o výsledcích třetí cestující a hlídky městské policie, že porušení cenových předpisů prohlásil za řádně a spolehlivě prokázané výpověďmi pouhých dvou svědků, ačkoli ve výpovědích jsou zcela zjevné rozpory (např. o tom, kdo platil), svědci si nic nepamatují, svědecká výpověď je znehodnocena procesním pochybením, kdy jim bylo předloženo Oznámení o poskytnuté přepravě, svědci nebyli řádně předvoláni a svědci byli domluveni, jak vyplní oznámení o poskytnuté přepravě. Za vážné pochybení považuje zahájení správního řízení na základě kontrolního protokolu, ve kterém byly nepravdivě uvedeny osoby podílející se na kontrole a přizvané osoby zde nebyly uvedeny vůbec, že se nezabýval likvidační výší pokuty a potvrdil výši pokuty, která je s ohledem na majetkový prospěch ve výši 226 Kč neadekvátní.
11. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že porušení cenových předpisů ze strany žalobce bylo na základě provedených svědeckých výpovědí spolehlivě prokázáno, oba svědci vypověděli, že po nich žalobce požadoval po skončení jízdy částku 400 Kč, ačkoli byl oprávněn účtovat pouze částku 174 Kč. Způsob předvolání svědků nepovažuje za podstatný, podstatné je, že se dostavili k výsledku a vypovídali. K průběhu svědecké výpovědi uvedl, že oznámení o poskytnuté přepravě jim bylo předloženo až poté, co odpovíděli na otázky kladené správním orgánem. Není pravdou, že by tedy svědci četli z jednotlivých oznámení o poskytnuté přepravě. Žalobcem zmiňovaný rozdíl 1 Kč považuje za bezvýznamný. K výši uložené pokuty uvedl, že ji považuje za dostatečně odůvodněnou, odpovídající zákonným kritériím dle § 17 odst. 2 zákona o cenách. Pokuta je uložena ve výši necelých 15 % zákonného rozpětí (až do 1 000 000 Kč). Poukázal na to, že v průběhu správního řízení žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti o své údajně tíživé majetkové situaci, rovněž nevyvinul žádnou iniciativu v tom, že by své majetkové poměry doložil. Pokud jde o prokázaný majetkový prospěch, odkázal na svědecké výpovědi. Považuje za nepravděpodobné, že by řidič po provedené kontrolní jízdě uváděl cenu přepravy, k níž by již sám připočetl požadované spropitné. Dle výpovědí svědků se jednalo o částku, která neobsahovala spropitné, proto má majetkový prospěch za prokázaný. Závěrem navrhl zamítnutí podané žaloby jako nedůvodné.
12. Žalobce využil svého práva a k podanému vyjádření žalovaného zaslal soudu repliku, ve které doplnil, že dne 2. 7. 2015 ve večerních hodinách na Václavském náměstí u Duplexu při výjezdu účtu z taxamtru a vrácení peněz vystupoval pan D. z vozu taxi a hledal mezi sedačkou a prahem dveří něco, co ztratil (zřejmě peníze). „Tomu jsem nevěnoval dost pozornosti, jelikož mě kontrolovala policie. Tímto se vysvětluje, proč jsem byl obviněn ze špatně vrácených peněz.“ Při šetření na MHMP a výpovědi figurantů bylo žalobcem

zjištěno posílání SMS zpráv mezi figuranty a přes rameno zapisovatele pana D. figuranti četli z monitoru, co mají vypovídat, aby to bylo důvěryhodné. Figuranti jsou – ať interní, nebo externí – zaměstnanci Magistrátu hl. m. Prahy, proto je jednoznačné, že proti svému zaměstnavateli nebudou svědčit, a svědectví tedy považuje za účelové.

13. Soud ve věci nařídil na žádost žalobce jednání. Vzhledem k tomu, že se žalobci nepodařilo doručit předvolání k jednání na jím uvedenou adresu, a to ani tzv. fikcí, soud v souladu s ustanovením § 50l zákona č. 99/1963 Sb., doručil předvolání žalobci vyvěšením na úřední desku zdejšího soudu. Žalobce se k jednání soudu nedostavil, a proto soud jednal v jeho nepřítomnosti, přičemž konstatoval obsah jím dosud zaslaných podání. Přítomná zástupkyně žalovaného setrvala na svých dosavadních stanoviscích.
14. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 2. 7. 2015 byla poskytnuta přeprava třem cestujícím – K. N., N. M. a L. D. Jízda započala ve 23:25 hod. od Karlových Lázní a končila ve 23:33 hod. na Václavském náměstí u Duplexu. Jízda byla provedena Škodou Superb, stříbrnou, SPZ: X. Z oznámení o poskytnuté přepravě podepsaných jednotlivými cestujícími je patrné, že taxametr byl v průběhu jízdy zapnutý, že na konci jízdy bylo na taxametru 173 Kč, ale řidič požadoval 400 Kč, což řidiči zaplatili. L. D. a K. N. uvedli, že řidič na začátku jízdy taxametr zakryl, a N. M. uvedla, že o stvrzenku nebylo žádáno. Ve 23:50 hod. na Václavském náměstí (Duplex) v Praze byla zahájena kontrola předložením pověření ke kontrole kontrolované osobě, kterou byl žalobce. Kontrolní protokol byl sepsán kontrolujícím Mgr. J. D. s tím, že je zde uvedeno, že kontrole byl přítomný i Bc. L. Š. Dne 18. 7. 2015 byl žalobci doručen k seznámení protokol o kontrole a žalobce byl poučen, že proti tomuto protokolu může podat námitky.
15. Žalobce svého práva podat námitky využil a nesouhlasil s tím, že by požadoval částku 400 Kč, ani že mu tato částka byla zaplacená. Žalobce namítal, že jízdu nepředražil, neboť žádal pouze o částku, která byla uvedena na taxametr, a na platbu pětisetkorunovou bankovou provozovatel cestujícímu vrátil 300 Kč s tím, že cestující chvátil, takže provozovatel taxi rozdíl v ceně, tj. 26 Kč, považoval za spropitné. Poukázal také na nesprávné informace týkající se osob, které se na kontrole podílely.
16. Námitky vyřídil Magistrát dne 25. 8. 2015 tak, že je neshledal důvodnými.
17. Dne 30. 11. 2015 bylo zahájeno správní řízení se žalobcem z důvodu, že žalobce nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu. V oznámení o zahájení správního řízení byl žalobce upozorněn na to, že mu může být uložena pokuta až do výše 1 000 000 Kč, a byl vyzván k doložení osobních a majetkových poměrů. Dne 8. 1. 2016 oznámil Magistrát, že bylo nařízeno ústní jednání výsledkem svědků, dne 1. 2. 2016 byli vyslechnuti svědci L. D. a K. N.. L. D. uvedl, že v průběhu jízdy byl na vozidle zakryt taxametr, částka byla určena řidičem na 400 Kč, kterou zaplatili. Po odkrytí tam byla uvedena částka 173 Kč. O vydání stvrzenky z tiskárny taxametr nepožádali. K dotazu, jakým způsobem si řidič řekl o částku 400 Kč, uvedl svědek, že jízda probíhala v anglickém jazyce, tak předpokládá, že pomocí anglického jazyka, případně gestikulací. Uvedl, že k jízdě byl pověřen pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy, nepamatuje si ale, kdo konkrétně ho pověřil. Uvedl, že jej může pověřit více osob. K náplni práce a k funkci, v jaké pracuje na Magistrátě, odmítl vypovídat. Dále uvedl, že absolvuje vícero takovýchto jízd, jejich množství je různé. Nepamatuje si, kolik. Dále uvedl, že si nepamatuje, kdo ze tří cestujících řidiče oslovil, ani to, jak byla konkrétně řečena objednávka do cíle cesty. Svědek uvedl, že částku platil on na

základě toho, co požadoval řidič vozidla. Způsob požádání si nepamatuje. K dotazu, proč nezaplatil částku uvedenou na taxametr, uvedl, že se nechtěl pouštět do zbytečných konfliktů. O stvrzenku nepožádali, protože na to pravděpodobně zapomněli. Uvedl, že si nevybavuje, čím byl taxametr zakrytý. Ale uvedl, že si pamatuje, že byl zakrytý od počátku do konce jízdy, až ke konci pravděpodobně nechtěně řidič poodkryl taxametr. Kdy došlo k zapnutí taxamtru, neví. Nepamatuje si, jakou bankovkou platil, ani to, zda mu řidič vrátil něco nazpátek. K vlastní částce pak uvedl, že si nepamatuje, jak konkrétně řidič vyjádřil částku, jestli to bylo gestikulací či slovem. V ten den provedl pouze jednu kontrolní jízdu.

18. Svědkyně K. N. popsala při výsledku průběh jízdy v podstatě stejně. Uvedla, že řidič po nich požadoval částku 400 Kč. Uvedla, že bylo zvláštní, že řidič měl tendenci částku na taxamtru zakrýt z počátku jízdy, po dojezdu byla částka viditelná, přesto si řekl o jinou částku, zaplatili 400 Kč, o vydání stvrzenky nepožádali. Jakým způsobem si řidič řekl o částku 400 Kč, si již nepamatuje. Poté jí stejně jako předchozímu svědkovi bylo předloženo oznámení o poskytnuté přepravě, uvedla, že absolvuje tak přibližně osm jízd měsíčně, že si nepamatuje, kdo tuto konkrétní přepravu objednával, nepamatuje si ani, jakým způsobem byla objednávka do cíle cesty provedena. Domnívá se, že seděla vzadu. Uvedla, že se domnívá, že platila kolegyně M., ale jistá si tím není. Jakou bankovkou platila, si již nepamatuje. Uvedla, že určitě musela být přítomna při placení, neboť je to její práce, ale není si jistá, zda to byla kolegyně M. Uvedla, že si pamatuje, že taxametr byl zakrytý, ale čím, to si nepamatuje. Předloženou částku zaplatili, protože si o ni řidič řekl. Jakým způsobem, již si ale nepamatuje. V ten den provedla zřejmě jenom jednu kontrolu. Potvrdila závěrem, že taxametr byl zapnutý již při počátku jízdy.
19. Dne 15. 2. 2016 oznámil Magistrát ukončení dokazování a vyzval žalobce k seznámení s podklady rozhodnutí. Žalobce nahlížel do spisu dne 24. 2. 2016 a navrhl důkaz výsledkem třetí svědkyně paní N. M. a hlídky městské policie, která prováděla inkriminovanou kontrolu.
20. Nato dne 9. 3. 2016 vydal Magistrát rozhodnutí, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 70 000 Kč za porušení cenových předpisů dle § 16 odst. 1 písm. b/ zákona o cenách tím, že dne 2. 7. 2015 jako řidič taxislužby účtoval za poskytnutí taxislužby vozidlem Škoda Superb, SPZ: X, na trase Smetanovo nábřeží (Karlovy Lázně), Praha 1 – Václavské náměstí (Duplex), Praha 1 (vzdálenost 4,5 km), částku 400 Kč, přestože dle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb., Hl.m. Prahy o maximálních cenách osobní taxislužby, bylo oprávněno účtovat částku v maximální výši 174 Kč, a to při použití sazby s maximálními dílčími položkami: nástupní sazba 40 Kč, cena za 1 km 28 Kč a čekání za 1 min. 6 Kč. Tímto jednáním byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 16 odst. 1 písm. b/ zákona o cenách, proto byla dopravci uložena pokuta dle § 16 odst. 4 písm. b/ zákona o cenách. Uvedl, že protokoly o výsledku svědků jednoznačně prokazují, že se dopravce při inkriminované přepravě dopustil porušení cenových předpisů, jak je výše uvedeno. Ačkoli na taxamtru byla uvedena částka 173 Kč, požadoval částku 400 Kč, která mu byla zaplacená. Výpovědi svědků považuje za věrohodné, neboť svědci byli o povinnosti pravdivě vypovídat řádně poučeni. Provedení výsledku cestující M. shledal za nadbytečný úkon, neboť na základě dvou provedených svědeckých výpovědí považoval za dostatečně prokázané skutkové okolnosti případu. Mezi svědeckými výpověďmi obou svědků neshledal žádný rozpor, který by bylo nutno odstraňovat. Při stanovení výše pokuty přihlédl především k rozsahu poškození cestujících, tj. k částce, o

kteřou byla stanovená maximální cena překročena – neoprávněně získaný majetkový prospěch byl vyčíslen na částku 226 Kč. Šlo o výrazné, cca 130% navýšení přípustné maximální ceny –, a také míru zavinění, tj. skutečnost, že jednání dopravce bylo zcela vědomé, neboť po ukončení přepravy neúčtoval částku v souladu se záznamem o přepravě. Údaje na displeji nebyly po celou dobu přepravy čitelné a viditelné z místa přepravovaných osob. Povahu nezákonného jednání shledal jako společensky vysoce nebezpečnou s tím, že se dotýká nejzákladnějších principů podnikání (řádné účtování cen zákazníkům, odvody daní), které musí podnikatel obecně v rámci podnikatelské činnosti dodržovat, má-li tuto činnost vykonávat. Jednáním dopravce je znehodnocována dobrá pověst Hlavního města Prahy, neboť poškozování jsou často zahraniční turisté. Vzhledem k charakteru zjištění bylo prokázáno jednorázové porušení zákonné povinnosti. V neprospěch žalobce zohlednil skutečnost, že již byl za porušení cenových předpisů pravomocně sankcionován. Dále Magistrát zdůraznil, že uložená pokuta nedosahuje ani čtyřnásobný průměrný měsíční příjem řidiče taxislužby, přičemž správní orgán nepovažuje za důvodné přihlížet k majetkovým poměrům dopravce, neboť uloženou pokutu nepovažuje za likvidační. Pokuta byla uložena v necelé desetině zákonem stanovené maximální sazby 1 000 000 Kč. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 64/2013-66, ze kterého vyplývá, že uložená pokuta nemůže znemožnit podnikání žalobci či jinak zásadním způsobem ovlivnit jeho osobní poměry, zejména s ohledem na možnost hrazení pokuty ve splátkách, což výrazně snižuje dopad uložené sankce.

21. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 3. 4. 2016 odvolání, které blíže odůvodnil dne 18. 4. 2016.
22. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy potvrdil. Poté, co shrnul dosavadní průběh řízení a námitky uvedené žalobcem v podaném odvolání, uvedl, že skutkový stav byl řádně zjištěn, správní orgán správně vycházel z provedených svědeckých výpovědí, které neobsahovaly zásadní rozpory. Zdůraznil, že samotná přeprava podstoupená figuranty není kontrolním úkonem, kontrola byla zahájena až předložením pověření kontrolním pracovníkem MHMP. K namítané podjatosti a vzájemné domluvě figurantů uvedl žalovaný, že tito jsou zaměstnanci MHMP, jejichž pracovní náplní je zjišťovat, jak řidiči poskytují zákonem stanovené povinnosti vůči cestujícím, nikoli – jak tvrdí žalobce – hledat a nacházet pochybení řidičů taxislužby. Zanedbatelný rozdíl 1 Kč mezi částkou, kterou viděli cestující na displeji taxamtru v době zastavení vozidla v cílovém místě (173 Kč), a částkou uvedenou na záznamu o přepravě (174 Kč), závisející na okamžiku, kdy řidič taxi ukončí jízdu a zapne tisk, který si účastník řízení vysvětluje vzájemnou domluvou cestujících, správně dle žalovaného vysvětlil správní orgán věrohodně tím, že rozdíl je výsledkem zaznamenané doby čekání, tj. 10 sek., než dopravce pořídil záznam o přepravě. K námitkám týkajícím se rozporů ve výpovědích a neurčitosti některých odpovědí svědků uvedl, že žádné takové rozpory ve výpovědích neshledal. K námitce, že nebyl proveden výslech další svědkyně M., která by mohla vypovídat ve prospěch žalobce, uvedl žalovaný, že viditelnost a čitelnost taxamtru i vyplnění údajů o přepravě na vytištěné stvrzence jsou požadavky stanovené zákonem. Podstatné je, že dva cestující svědci vypověděli, že řidič požadoval částku 400 Kč, tato částka mu byla zaplacená, přičemž tuto částku uvedli všichni tři cestující ve svých oznámeních o poskytnuté přepravě, a odvolací orgán tedy nevidí žádné rozpory v důkazech, pokud jde o porušení cenových předpisů.

23. K námitce týkající se uložené sankce uvedl, že žalobce ke svým osobním a majetkovým poměrům ani po zaslané výzvě nic neuvedl. Proto správní orgán odůvodnil výši pokuty na základě obecných statistických dat Ministerstva práce a sociálních věcí, aniž by zohlednil konkrétní případ tohoto konkrétního účastníka. Správní orgán se vypořádal i s otázkou likvidačního charakteru ukládané pokuty, když žalovaný zdůraznil, že informace o majetkové situaci účastníka řízení je podstatná spíše výjimečně, a to v případě, kdy hrozí natolik vysoká pokuta, že by mohla mít pro pachatele správního deliktu nepřipustně likvidační charakter. Žalovaný žádnou z odvolacích námitek žalobce neshledal důvodnou.
24. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 2.4.2019, č.j. 11 A 164/2017 – 34 napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že skutkový stav nebyl řádně prokázán. Na základě podkladů ze spisu měl soud pochybnosti o tom, že bylo dostatečným způsobem objasněno, jakým způsobem si žalobce o částku řekl, kdo z cestujících požadovanou částku zaplatil, jakými bankovkami a jaké bankovky byly vráceny. Žádný ze svědků se nebyl schopen vyjádřit k žalobcově tvrzení, že na platbu bankovkou v hodnotě 500 Kč vrátil 300 Kč, přičemž s ohledem na spěch cestujících považoval částku 23 Kč za spropitné. Svědci se rovněž neshodli v tom, kdo z cestujících za jízdu platil. Za této situace měl být proveden výslech třetí svědkyně paní M. Naopak městský soud přisvědčil žalovanému v tom, že nebyl potřebný výslech policistů, kteří se na místo dostavili později a nebyli svědky placení. S poukazem na judikaturu ESLP i Nejvyššího správního soudu označil městský soud za nezbytné dodržení principů trestního práva, které žalovaný nerespektoval, neboť rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu. Městský soud také akceptoval průkaznost protokolu o kontrole a oznámení o uskutečněné přepravě i přes určitá pochybení při jejich vyhotovení, stejně tak jako neuznal zpochybnění svědeckých výpovědí z důvodu, že svědci měli protokoly k dispozici.
25. Na základě kasační stížnosti podané žalovaným Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16.4.2020, č. j. 2 As 135/2019 - 20 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, když v první řadě městskému soudu vytkl, že se opomněl vypořádat s rozhodnutím ve věci 9 Af 21/2014, ve kterém šlo o obdobné skutky a i obdobný procesní postup řízení, od tohoto rozsudku se odchýlil, aniž výslovně zdůvodnil proč tak učinil. Poukázal také na to, „že v obou případech městský soud posuzoval problémy nepřesných svědeckých výpovědí vztahující se ke způsobu placení (kdo a jakou bankovkou platil, kolik a jaké bankovky mu byly vráceny), přičemž v rozsudku č. j. 9 Af 21/2014 – 52 městský soud označil tyto skutečnosti za nerozhodné ve vztahu ke skutkové podstatě správního deliktu, kdežto v této věci právě tyto skutečnosti byly důvodem, pro který městský soud označil skutkový stav za neúplně zjištěný a rozhodnutí žalovaného zrušil.“ Dále pak s odkazem na skutkovou podstatu správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách zdůraznil, že předmětem dokazování je, jakou částku řidič požadoval. Po té, co shrnul skutkový stav, konstatoval, že „v daném případě bylo nezbytné zjišťovat stav věci ve vztahu ke skutku spočívajícím ve vyžádání ceny odporující cenovému předpisu. Ve vztahu k tomuto vymezení jak všechna tři oznámení, tak protokol o kontrole, tak výslechy dvou svědků vyzněly shodně. Zda byla tato částka uhrazena, kým a jakým způsobem sice může dokreslit skutkový stav, nicméně z hlediska skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu tyto skutečnosti nejsou nezbytné. Lze připustit, že zásadní rozpory mezi jednotlivými důkazy by mohly vést k závěru o nevěrohodnosti některého z nich, případně narušit závěr o dostatečném prokázání skutku. V daném případě tomu tak není, nehledě na to, že rozpor mezi svědky byl poněkud nadsazen. Výpověď svědka D. byla v souladu se sepsanými oznámeními i s protokolem o kontrole, u svědkyně N. tomu bylo stejně. Ta jen dále uvedla, že si podrobnosti o placení již nepamatuje, a

názor, že platila paní M., vyslovila jako domněnku. Nelze dospět k závěru, že by výpověď svědkyně M. vnesla do řízení jakoukoliv zásadní skutečnost, která by byla nezbytná pro posouzení, zda se stal skutek spočívající v požadování předmětné částky za jízdu a ve stavu taxamtru, jenž ani zpochybňován nebyl. Odlišnost ve výpovědích se tedy týkala nerozhodného aspektu, byla by vysvětlitelná časovým odstupem a její odstranění, pokud by bylo pro další běh času vůbec možné, by nemělo podstatný význam. Opřel-li městský soud zrušující rozhodnutí o rozpor ve svědeckých výpovědích ohledně placení ceny jízdy a o nezbytnost výsledku další svědkyně, je jeho postup v rozporu se zákonem, a odlišil se tím nejen od své předchozí judikatury, ale i od výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu.“

26. Městský soud v Praze vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Po té dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, kterým je městský soud povinen se v nyní projednávané věci řídit. Městský soud proto vázán tímto názorem přehodnotil svůj dosavadní názor ohledně zjištění skutkového stavu, když právě nedostatečné zjištění skutkového stavu považoval za důvod zrušení napadeného rozhodnutí ve svém předchozím rozsudku.
28. Městský soud považuje vzhledem k námitce žalobce týkající se nedostatečného zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností za vhodné zrekapitulovat skutkový stav, na kterém jsou založena rozhodnutí správních orgánů. Se žalobcem bylo zahájeno správní řízení o uložení pokuty za správní delikt (porušení zákona o cenách) na základě protokolu o kontrole a oznámení o poskytnuté přepravě tří cestujících. Žalobci je kladeno za vinu, že po ukončení jízdy nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby částku 400 Kč, přestože podle § 5 odst. 2 zákona o cenách byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 174 Kč. S takto zjištěným skutkovým stavem žalobce nesouhlasí a poukazuje na rozpor ve výpovědích cestujících.
29. Magistrát žalobci uložil pokutu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, podle kterého se *právnícká nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu podle § 5 odst. 1 zákona o cenách.* Zákona o cenách v § 5 odst. 1 normuje, že *úředně stanovené ceny jsou ceny určeného druhu zboží stanovené cenovými orgány jako maximální, pevné nebo minimální, přičemž podle odst. 2 téhož ustanovení je maximální cenou cena, kterou není přípustné překročit.*
30. Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že *„ohledně charakteru cen jízdného taxislužby v Praze není sporu. Nedodržení úředně stanovené ceny může spočívat již v tom, že je taková cena požadována a v daném případě také skutek je formulován tak, že žalobce „...účtoval za poskytnutí taxislužby...“. Předmětem dokazování tak byl skutek vymezený v oznámení o zahájení řízení, a výsledek dokazování je třeba poměřovat s tím, jak byl následně popsán v rozhodnutí. V daném případě je toto vymezení shodné a odpovídá znění uvedenému výše v odst. 1. „*
31. Nejvyšší správní soud pak s odkazem na jeho rozsudky ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 – 22 a ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 – 39 zdůraznil, že předmětem dokazování v takovém případě je to, jakou částku řidič požadoval.

32. Proto se i městský soud zabýval otázkou, zda se stal skutek spočívající v požadování předmětné částky za jízdu ze strany žalobce. Vycházel přitom ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, který v bodu 15. ke skutkovému stavu uvedl, že: „*správní spis obsahuje tři oznámení o přepravě sepsaná dne 2. 7. 2015 K. N., L. D. a N. M. Oznámení popisují podobně průběh jízdy, shodně údaje k automobilu, nemožnost při jízdě vidět na taxametr, ale možnost náhledu na jeho údaje po ukončení jízdy (173 Kč) a požadavek řidiče na zaplacení částky 400 Kč, ve dvou oznámeních je uvedeno i to, že tato částka byla zaplacená. Protokol o kontrole, v němž je jen nepatrně rozdílně uvedena cena jízdy (174 Kč) obsahuje jinak shodné údaje a byl vyhotoven dne 9. 7. 2015. Námitky proti kontrolnímu zjištění byly zamítnuty dne 25. 8. 2015. Při zahájení správního řízení byl žalobce vyrozuměn o konání ústního jednání, při němž budou slyšeni svědci, a současně byl upozorněn na možnost vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem před vydáním rozhodnutí. Výsledků svědků prováděných dne 1. 2. 2016 se účastnila žalobcova zástupkyně, která jim také kladla otázky. Svědek D. při výsledku popsal průběh jízdy, uvedl, že taxametr byl zakrytý, ale že při placení zahlédl, že je na něm částka 173 Kč. Odsouhlasil údaje uvedené v jím sepsaném oznámení. Uvedl, že seděl vpředu, řidič žádal částku 400 Kč a platil mu on, nepamatoval si však bankovky. Svědkyně N. rovněž popsala průběh jízdy a stvrdila jí sepsané oznámení. Uvedla, že řidič požadoval částku 400 Kč, nebyla si však jistá, kdo platil, a domnívala se, že paní M. Na to byl žalobce písemně vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí a následně navrhl výslech třetí svědkyně paní M. Návrhu správní orgán nevyhověl, což zdůvodnil v rozhodnutí tím, že mezi výpověďmi slyšených svědků nejsou rozpory, které by bylo nutno odstraňovat dalšími důkazy. Žalovaný se s ním ztotožnil a kromě dalších námitek se zabýval i korunovým rozdílem částky na taxamtru v oznámeních a v protokole o kontrole, zřejmě vzniklým prodlevou 10 vteřin při ukončení jízdy řidičem a záznamu o ní. Vyjádřil se i k přiměřenosti pokuty.“*
33. Nejvyšší správní soud pak v bodu 16 provedl hodnocení zjištěného skutkového stavu i žalobcem navrženého důkazu a s odkazem na ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu a § 52 věty druhé správního řádu uvedl, že „*v daném případě bylo nezbytné zjišťovat stav věci ve vztahu ke skutku spočívající v vyžadování ceny odporující cenovému předpisu. Ve vztahu k tomuto vymezení jak všechna tři oznámení, tak protokol o kontrole, tak výsledky dvou svědků vyzněly shodně. Zda byla tato částka uhrazena, kým a jakým způsobem sice může dokreslit skutkový stav, nicméně z hlediska skutkové podstaty posuzovaného správního deliktu tyto skutečnosti nejsou nezbytné. Lze připustit, že zásadní rozpory mezi jednotlivými důkazy by mohly vést k závěru o nevěrohodnosti některého z nich, případně narušit závěr o dostatečném prokázání skutku. V daném případě tomu tak není, nehledě na to, že rozpor mezi svědky byl poněkud nadsazen. Výpověď svědka D byla v souladu se sepsanými oznámeními i s protokolem o kontrole, u svědkyně N. tomu bylo stejně. Ta jen dále uvedla, že si podrobnosti o placení již nepamatuje, a názor, že platila paní M., vyslovila jako domněnku. Nelze dospět k závěru, že by výpověď svědkyně M. vnesla do řízení jakoukoliv zásadní skutečnost, která by byla nezbytná pro posouzení, zda se stal skutek spočívající v požadování předmětné částky za jízdu a ve stavu taxamtru, jenž ani zpochybňován nebyl. Odlišnost ve výpovědích se tedy týkala nerozhodného aspektu, byla by vysvětlitelná časovým odstupem a její odstranění, pokud by bylo pro další běh času vůbec možné, by nemělo podstatný význam. Opřel-li městský soud zrušující rozhodnutí o rozpor ve svědeckých výpovědích ohledně placení ceny jízdy a o nezbytnost výsledku další svědkyně, je jeho postup v rozporu se zákonem, a odlišil se tím nejen od své předchozí judikatury, ale i od výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu.“*
34. Městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu uzavírá, že žalobní námitky vytykající správním orgánům nedostatečně zjištěný skutkový stav jsou nedůvodné.

Skutkový stav, jak je výše uvedeno, byl dostatečně zjištěn, když bylo dostatečně prokázáno, že žalobce po cestujících požadoval částku 400 Kč namísto úředně stanovené ceny v maximální možné výši 174 Kč. Skutková podstata daného správního deliktu tak byla podle stanoviska soudu jednoznačně prokázána. Správní orgány právem vyšly ze zjištění učiněných ve správním řízení, když odlišnosti ve výpovědích, na které žalobce v žalobě poukazoval, jsou pro posouzení naplnění dané skutkové podstaty irelevantní z důvodu výše uvedených. Závěr správních orgánů o naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách je tedy důvodný.

35. S ohledem na výše uvedený závazný názor Nejvyššího správního soudu městský soud konstatuje, že neshledal žádný důvod, pro který by se měl odchýlit od názoru vysloveného zdejším soudem v rozsudku ze dne 15.3.2017, č.j. 9 Af 21/2014 – 52, se kterým se ztotožňuje a na jehož existenci byl upozorněn Nejvyšším správním soudem v citovaném zrušujícím rozhodnutí.
36. Soud také považuje za dostatečně odůvodněný postup magistrátu, kterým odůvodnil neprovedení výslechu příslušníků městské policie. Ze správního spisu je totiž patrné, že tito příslušníci nebyli v době placení jízdného ve voze taxislužby přítomni a žalobce sám žádné konkrétní skutečnosti, které by měly být tímto výsledkem prokázány, neuvedl.
37. Stejně tak soud neshledal důvodnou námitku, v níž žalobce namítá vadu protokolu, pokud je zde uveden jako osoba přítomná Bc. Š., který kontrole přítomný nebyl, namísto pana M., který kontrole přítomen byl. Pro projednávanou věc je totiž dle soudu podstatné, že jako kontrolující osoba, která protokol sepsala, je uveden Mgr. J. D., který protokol i vlastnoručně podepsal. Pokud došlo k záměně ve jménech osob přítomných kontrole, lze připustit, že se jedná o vadu, která však nemůže mít vliv na zákonnost vedeného řízení ani vydaného rozhodnutí. Ostatně ani žalobce sám neuvádí, jak byl nebo mohl být touto záměnou poškozen. Stejně tak soud považuje za nepodstatné, že v protokolu nejsou výslovně uvedeny osoby přizvané, neboť jména cestujících jsou v protokolu uvedena v kolonce „Kontrolovaná přeprava“.
38. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že protokoly o svědeckých výpovědích jsou jako důkaz nepoužitelné, neboť v průběhu svědeckých výpovědí byla svědkům předložena k nahlédnutí „Oznámení o poskytnuté přepravě“ a svědci tudíž při své výpovědi nepopisovali, co vnímali sami svými smysly, ale opakovali pouze to, co si mohli přečíst v Oznámeních o poskytnuté přepravě. Pro posouzení důvodnosti této námítky je podstatné, že z obou protokolů o výslechu svědků vyplývá, že Oznámení o poskytnuté přepravě bylo svědkům předloženo až po té, co se vyjádřili k průběhu přepravy, tedy k podstatným otázkám ohledně jízdy a placení jízdného. Po předložení Oznámení pak byli svědci vyzváni k potvrzení údajů uvedených v tomto Oznámení a k odpovědím na další dotazy, které však ani v původním Oznámení o poskytnuté přepravě zaznamenány nebyly. Nelze tedy dospět k závěru, že by svědci byli ve svých výpovědích ze strany správního orgánu ovlivňováni, a proto soud provedený výslech svědků v rozporu se správním řádem neshledal.
39. Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho tvrzení, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s výší uložené pokuty, kterou žalobce považoval za likvidační a s ohledem na výši údajného majetkového prospěchu ve výši 226 Kč i za neadekvátní.
40. Soud k tomu z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a žalobou napadeného rozhodnutí, které tvoří jeden celek, zjistil, že oba správní orgány přihlédly k možnému

zákonnému rozpětí až 1.000.000,- Kč podle ust. § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách) a s ohledem na ustanovení § 17 odst. 2 zákona o cenách uvážily závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl spáchán, zohlednily výši nepřiměřeného majetkového prospěchu/částku, o kterou byla maximální cena překročena, společenskou nebezpečnost správního deliktu, judikaturu správních soudů, nepřehlédly, že výše pokuty má být citelným zásahem do hospodaření žalobce, ale nemělo by se jednat o částku, která by mu mohla znemožnit podnikání či ovlivnit zásadně jeho majetkové poměry. Přitom správní orgány zdůraznily, že žalobce, ačkoli k tomu byl vyzván, v průběhu správního řízení věrohodným způsobem neprokázal své osobní a majetkové poměry, takže správní orgány nemohly ověřit jejich pravdivost. Magistrát proto pokutu uložil s ohledem na zjištění, že uložená pokuta nedosahuje, dle dat Ministerstva práce a sociálních věcí, ani čtyřnásobný průměrný měsíční příjem řidiče taxislužby, a proto se nemohlo jednat o pokutu v likvidační výši pro žalobce. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány dostaly své zákonné povinnosti zabývat se skutečnostmi, které mohou mít vliv na stanovení výše pokuty. Oba správní orgány navíc zohlednily i okolnost svědčící v neprospěch žalobce, a to že žalobce byl již za porušení cenových předpisů pravomocně sankcionován. Jejich závěry soud považuje za logické, v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů v oblasti správního trestání. Proto soud neshledal důvodnou ani námitku vytýkající likvidační charakter pokuty a její neadekvátnost.

41. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
42. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Praha 15. září 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.

předsedkyně senátu